

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

19 декември 1968 година*

По дело 13/68

с предмет преюдициално запитване от Corte d'Appello di Roma, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между,

SpA Salgoil, в ликвидация, Милано,

и

Италианското министерство на външната търговия, Рим,

преюдициално решение относно тълкуването на член 30 и последващите от споменатия по-горе договор,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. Trabucchi и г-н J. Mertens de Wilmars, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н W. Strauß (докладчик), г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Gand,
секретар: A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

С определение от 9 юли 1968 г., постъпило в деловодството на Съда на Европейските общности на 11 юли 1968 г., Corte d'Appello, Рим, внася, по силата на член 177 от Договора за създаване на ЕИО, два въпроса относно тълкуването на член 30 и последващите го от посочения Договор.

I – Компетентност на Съда

Италианското министерство на външната търговия, ответник по главното производство, твърди, че след като съдът, отправил питането, не е заявил, че главното дело засяга търговията между държавите-членки, повдигнатите въпроси са недопустими като цяло: посоченото дело, фактически се отнася за продукти, произхождащи от трети страни.

---

* Език на производството: италиански.

Член 177 се основава на ясното разграничение на функциите между националните съдилища и трибунали, от една страна, и Съда на ЕИО, от друга страна, и не възлага на Съда компетентност да се запознава с фактите по делото или да критикува основанията за сезирането му. Затова, когато национален съд или трибунал повдигне въпрос за тълкуване на норма на правото на Общността, се предполага, че заинтересованият съд счита това тълкуване за необходимо, за да се произнесе с решение по висящото пред него дело. Така Съдът не може да изисква от националния съд или трибунал изрично да заяви, че разпоредбата, чието тълкуване иска, е приложима по делото пред него. Затова сезирането на съда е действително, доколкото цитирането на въпросната разпоредба не е напълно погрешно. Съдът на Европейските общности не е компетентен да решава дали разпоредбата, чието тълкуване се иска, е приложима към въпросното дело, това е предмет на решение от страна на съда, повдигнал въпроса.

Следователно повдигнатото възражение не може да бъде подкрепено.

II – По първия въпрос

Със своя първи въпрос Corte d'Appello, Рим, иска от Съда на ЕО „да определи дали разпоредбите на член 30 и последващите от Договора, и особено на член 31, също произвеждат пряко действие в отношенията между държава-членка и нейните граждани”.

С оглед на информацията, предоставена от съда, отправил питането, изглежда, че този въпрос се отнася само до тълкуване на членове 30 и 31 и 32, параграфи 1 и 2, второто изречение, и член 33, параграфи 1 и 2, алинея 1;

а) Член 30 предвижда обща забрана за количествените ограничения и мерките, имащи равностоен ефект, но заявява, че същата разпоредба „не нарушава следните разпоредби”.

Сред тези разпоредби, членове 31, 32 и 33 определят обхвата на споменатата по-горе забрана на основата на преходен период. Тъй като настоящото дело се отнася за период, през който посочените разпоредби се прилагат, не е нужно да се изследва обхвата на забраната, предвидена в член 30 след изтичането на действието на споменатите членове.

б) Член 31, параграф първи предвижда: „държавите-членки се въздържат от въвеждането помежду си на всякакви количествени ограничения или на мерки, имащи равностоен ефект”. Параграф 2 от същия член дефинира степента на либерализиране по отношение на която изразът „нови ограничения” трябва да се разбира като при това препраща към „решенията на Съвета за организирането на Европейското икономическо сътрудничество от 14 януари 1955 г.”

В допълнение, посоченият параграф сочи, че „държавите-членки предоставят на Комисията, не по-късно от влизането в сила на този Договор, списъци на продуктите, освободени от тях в изпълнение на тези решения” и предвижда, че: „тези списъци се консолидират между държавите-членки”.

Веднъж след като тези списъци са предоставени или най-късно след като срока за предоставянето им е изтекъл, член 31 съдържа ясна забрана, състояща се не в задължение

за действие, а във въздържане от действие. Това задължение не се придружава от никаква резерва, при което нейното действие зависи от предприемането на положителна мярка на националното законодателство или от намесата на институциите на Общността.

Забраната в член 31 по своя характер е способна перфектно да произведе пряко действие върху отношенията между държавите-членки и лицата, попадащи под тяхната юрисдикция. Така член 31 създава права, които националните съдилища трябва да закрилят.

в) Член 32, параграф първи предвижда: „в търговията помежду си държавите-членки ще се въздържат да приемат по-рестриктивни квоти и мерки, имащи равностоен ефект от съществуващите към датата на влизането в сила на този Договор”.

По причини, аналогични на тези, които току що бяха споменати по отношение на член 31, тази разпоредба е способна да произведе идентично действие върху правните отношения между държавите-членки и лицата, попадащи под тяхната юрисдикция.

г) Разпоредбите на последното изречение от член 32 и тези на член 33, параграфи 1 и 2, алинея 1, са насочени към прогресивното премахване, до изтичането на преходен период, на квотите и мерките, имащи равностоен ефект, които са съществували към датата на влизане в сила на Договора. Последното изречение от член 32 установява принципа, а член 33 предвижда правилата за неговото прилагане. Затова споменатите по-горе разпоредби трябва да се разглеждат като едно цяло. По силата на член 33, параграф 1, от държавите-членки се изисква една година след влизане в сила на Договора да конвертират „всяка двустранна квота, предоставена на която и да е друга държава-членка в глобална квота, открита без дискриминиране за всички държави-членки”. Член 33, параграф 1 също гласи, че държавите-членки трябва прогресивно да увеличат сбора на глобалните квоти към определена дата и при посочено съотношение. Накрая, член 33, параграф 2, алинея 1 сочи, в съответствие с аналогични критерии, съотношението, при което квота за „продукт, който не е бил либерализиран” и за който „глобалната квота не възлиза на 3 % от националното производство на заинтересованата държава” се отменя.

Тези разпоредби предвиждат задължения, които не зависят нито по отношение на тяхното изпълнение, нито по отношение на тяхното действие, от приемането на каквато и да е било мярка на институциите на Общността. Въпреки това, тъй като те се състоят от положителни задължения, трябва да се отчете въпросът дали държавите-членки могат при осъществяването им да преценят по свое усмотрение дали да изключат изцяло или частично споменатото по-горе действие. Съществува известна свободна преценка, която може да се упражни от държавите-членки по отношение на задължението да „превърнат всяка двустранна квота... в глобална квота „и от определението на „обща стойност” и „национално производство”. Фактически, след като Договора не сочи данните, въз основа на които тези числа трябва да се изчислят, или методите, които трябва да се приложат, могат да се предвидят няколко решения. За това последното изречение от член 32 и 33 не се прилага по достатъчно прецизен начин, за да се признае, че то има споменатото по-горе пряко действие.

III – По втория въпрос

Със своя втори въпрос Corte d'Appello, Рим, моли Съда на Европейските общности:

„Ако отговорът е положителен, да разгледа характера на тази правна закрила, предоставена по отношение на субективното положение на лицето по отношение на държавата; с други думи, да определи дали сочените законодателни разпоредби предоставят пряка и незабавна закрила на личните интереси на лицата, изключвайки всякаква свободна преценка от страна на държавата, действаща като публична администрация, да се насочи срещу този интерес, или дали, обратното, тези разпоредби по-специално във връзка с разпоредбите на членове 36, 224 и 226 от Договора, имат за цел просто да предоставят незабавна закрила на публичните интереси на държавите-членки, като препращат към правото на Общността и дали, за това, те имат за цел да гарантират, предимно, пряко и единствено, че тяхната административна дейност е в съответствие с тези интереси, така че да се признае, че от една страна, всяка държава-членка запазва правомощието си що се отнася до нейните граждани да въвежда ограничения върху вноса, и от друга страна, като все още отчита публичния интерес на държавата, а не личния интерес на лицата, че въпросните разпоредби са насочени само към правното упражняване на това правомощие, а не към неговото съществуване.”

Тъй като този въпрос е зададен условно в зависимост от положителния отговор на първия въпрос, той следва да се разгледа само по отношение на тези разпоредби, за които се твърди, че имат пряко действие.

1. Компетентност на Съда

Италианското министерство на външната търговия, ответник по главното дело, твърди, че въпросът е недопустим. То твърди, че с поставянето на въпроса пред Съда на ЕИО „да разгледа характера” на правната закрила, която може да бъде предоставена на лицата, Corte d'Appello, Рим е повдигнал въпрос, който зависи от тълкуването на националното право.

Този аргумент не може да бъде приет, тъй като настоящият въпрос изисква тълкуване на правото на Общността. Той допълва първия въпрос, защото иска информация относно характера и обхвата на действието, което Договора придава на посочените разпоредби.

2. Предмет

От основните принципи на Договора и целите, които се стреми да постигне, следва, че разпоредбите на член 31 и на член 32, параграф 1, са влезли в националния правен ред и се прилагат пряко в него. Сложността на определени ситуации в държавата не могат да променят правния характер на разпоредба на Общността, която се прилага пряко, такъв е особено случаят, когато се отчита, че правилото на Общността трябва да има същата обвързваща сила във всички държави-членки.

Разпоредбите на членове 31 и 32 изискват от властите, и по-специално от съответните съдилища на държавите-членки, да закрилят интересите на лицата, попадащи под тяхната юрисдикция, които могат да бъдат засегнати от всяко възможно нарушение на посочените

разпоредби, като предоставят пряка и незабавна закрила на интересите им, без значение какво е съществуващото отношение по силата на националното право между тези интереси и публичния интерес, към който се отнася въпроса.

Националната правна система трябва да определи кой съд или трибунал е компетентен да предостави закрилата и за тази цел, да реши как да квалифицира така предоставената индивидуална закрила.

Аргумент за противното не може да бъде извлечен от членове 36, 224 или 226 от Договора. Фактически, въпреки че тези разпоредби придават особено значение на интересите на държавите-членки, трябва да се отбележи, че те регламентират изключителни хипотези, които са ясно дефинирани и които не дават възможност за разширително тълкуване.

Така отговорът, който трябва да бъде даден на настоящия въпрос, е, че доколкото посочените разпоредби предоставят на лицата, попадащи под юрисдикцията, права, които националните съдилища трябва да закрилят, тези съдилища трябва да осигурят действителната закрила на тези права, но правната система на всяка държава-членка решава кой съд е компетентен и за тази цел да квалифицира правата посредством критериите на националното си право.

По съдебните разноски

Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която представи своето становище на Съда, не могат да бъдат предмет на възстановяване.

Доколкото това производство засяга страните, които се явяват пред Corte d'Appello, Рим, то има характера на фаза в делото, висящо пред този съд, решението относно съдебните разноски е от компетентността на Corte d'Appello.

По изложените съображения,

като се произнася по въпроса, отправен от Corte d'Appello, Рим, с определение от 9 юли 1968 г., Съдът реши:

- 1. След като списъците с освободените продукти са предоставени или най-късно след изтичането на срока, предвиден във втория параграф от член 31 от Договора за ЕИО, член 31 произвежда пряко действие върху отношенията между държавите-членки и лицата, попадащи под тяхната юрисдикция, и създава права в полза на последните, които националните съдилища трябва да закрилят.**
- 2. Член 32, параграф 1 произвежда същото действие и създава същите права.**
- 3. Националните съдилища трябва да закрилят правата, които са им предоставени от членовете, споменати по-горе, но правните системи на държавите-членки следва да определят кой е компетентният съд и за целта квалифицират тези права в съответствие с националното си право.**

и постановява:

4. Че Corte d'Appello, Рим, трябва да се произнесе за съдебните разноси по настоящото производство.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 19 декември 1968 година.

Подписи